

dáním do oběhu, čímž zákon míní jakoukoliv činnost, sprostředkující převod předmětů, o něž v § 18 zákona o potravinách jde, z jedné ruky do druhé. Chce-li však dle svých vývodů stížnost bráti v pochybnost, že stěžovatel věděl, že mouka, jím vydaná, byla určena pro lidi, budiž k vyvrácení této námitky podotknuto, že rozsudek větami: »je vinen, že mouku dával do oběhu, kteráž byla tak zkažená, že její požívání jest způsobilé, lidskému zdraví uškoditi« (enunciat) a » když vědomě dá do oběhu mouku škodlivou lidskému zdraví« (rozhodovací důvody) zjišťuje též, že stěžovatel si byl vědom, že mouka určena jest pro lidi a že přesnějšího zjištění v tomto směru a podrobného odvodnění nebylo třeba, kdyžtž stěžovatel ani v předběžném řízení ani při hlavním přelíčení ničím ani nenaznačil, že, odesílaje mouku, byl v pochybnostech, zda je určena pro lidi či pro dobytek.

Čís. 701.

Přečin dle § 305 tr. zák. spáchaný tím, že byly na Hlučínsku zrazovány děti od školní návštěvy. Slovem »činy« míní zákon v § 305 tr. zák. též opomenutí.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1922, Kr II 418/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 7. dubna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 305 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnosti jest sice přisvědčiti, pokud uvádí, že skutkové podstaty přečinu dle § 305 tr. zák. nenaplníje intelektuelní působení na jiné osoby za účelem provedení konkrétního určitého činu, nýbrž že tato skutková podstata vyhledává povšechné, theoretické, akstraktní pobízení k nemravným anebo protizákonným činům. Další své vývody, jež vrcholí v závěru, že stěžovatel odpovídá nikoliv za přečin dle § 305 tr. zák., nýbrž za spoluvinu na školní stávce, tedy za přestupek dle §§ 21 a 23 školního řádu, jež trestá školní úřad, pojí stížnost k předpokladu, že stěžovatel — třeba že sváděl více dětí a neobmezený počet osob k tomu, by do školy dne 8. října 1920 nešly — přece vybízel jen k určitému skutku, totiž k ojedinelé demonstraci, dne 8. října 1920 školní stávkou provedené. V odpor vzatý rozsudek však nezjišťuje pouze tohoto základu, na němž stížnost buduje své právní vývody, nýbrž zjišťuje dále, že poměry na Hlučínsku se začaly konsolidovati a děti začaly skutečně choditi do škol, kde se jim mělo dostati vyučování v jazyku mateřském, že stávka na Hlučínsku měla účel, by se konsolidace mařila, by snahy, poskytnouti dětem vyučování v jazyku mateřském, byly stěžovány a mařeny, a že obžalovaný se postavil do služeb této myšlenky. Dle tohoto zjištění neobmezily se úmysl stěžovatelův a jeho činnost na provedení, pokud se týče rozšíření stávky dne 8. října 1920, nýbrž směřovaly dále, totiž k tomu, by mateno bylo obyvatelstvo ve svých právních názorech ohledně své povinnosti vůči zákonným předpisům o vyučování dítek v jazyku mateřském vůbec.

Činnost stěžovatelova byla tedy nesena úmyslem, jenž neměl na zřeteli pouze určité, konkrétní činy protizákonné, nýbrž činnost ta byla i povšechným, abstraktním pobízením k činům tohoto rázu; právem v ní proto shledal rozsudek pobízení ve smyslu § 305 tr. zák. K další námitce, že § 305 tr. zák. tresce pouze pobízení k činům, tedy k pozitivnímu jednání, kdežto stávka jest opomenutím, budiž jen podotknuto, že slovem »činy« míní zákon zde, jakož i na jiných místech (srovnej zejména §§ 236, 237, 531 tr. zák.) jakékoliv protizákonné chování, tedy jak jednání, tak i opomenutí.

Čís. 702.

Svádění darem ku zneužití moci úřední nemusí se státi vůči úředníku samému, nýbrž i prostřednictvím osoby třetí, úředníku blízké, jakmile i úředník sám má míti z daru nepřímý prospěch.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1922, Kr I 270/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. prosince 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle § 105 tr. zák.

Důvody

Zmateční stížnost obžalované dovolává se důvodu § 281 čís. 9 a) tr. z., shledávajíc porušení zákona v § 105 tr. zák. v tom, že obžalovaná byla odsouzena, protože hleděla darem svěsti soudního radu Dra. O. ke strannictví, jakkoli prý sám rozsudek v důvodech zjišťuje, že zanechala v bytě jmenovaného soudce pro jeho manželku dary s požádáním, by se tato u svého manžela v zájmu obžalované přimluvila. Dle toho dalo by se prý mluvíti nejvýš o obdarování paní radové, která jako osoba soukromá s trestní záležitostí obžalované neměla ničeho společného, nikoli však o obdarování rady Dra. O. Než § 105 tr. zák. nevyžaduje, aby dary byly odevzdány přímo, takřka do rukou dotyčného úředníka, nýbrž toliko, by úředník byl dary ku strannictví nebo porušení úřední povinnosti sváděn. Může tedy toto svádění dary státi se přímo vůči úředníku samému, neb i jen nepřímo, prostřednictvím osoby třetí, úředníku blízké, jakmile i úředník sám má z daru nepřímý prospěch. Výslovně naznačuje to korespondující § 104 tr. zák., který mluví o přijetí daru úředníkem »přímo nebo prostřednictvím jiných«. Že i v tomto případě měl býti rada Dr. O. obdařen sám prostřednictvím své manželky, vyplývá jasně z kvality daru — vedle husy, 25 trabuk, jistě ne pro manželku jeho určených —, ale též z vlastního udání obžalované, že doufala, že radu O. dary ku příznivému vyřízení záležitosti své přiměje. Za takových okolností vyhovoval však skutek obžalované všem podmínkám § 105 tr. zák., jehož užití jest úplně správné, takže jest zmateční stížnost obžalované bezdůvodná.

Čís. 703.

Veřejné násilí dle § 83 tr. zák.

Druhý případ § 83 tr. zák. může býti spáchán i pachatelem neozbrojeným, jenž vtrhne »s více lidmi sebranými«.